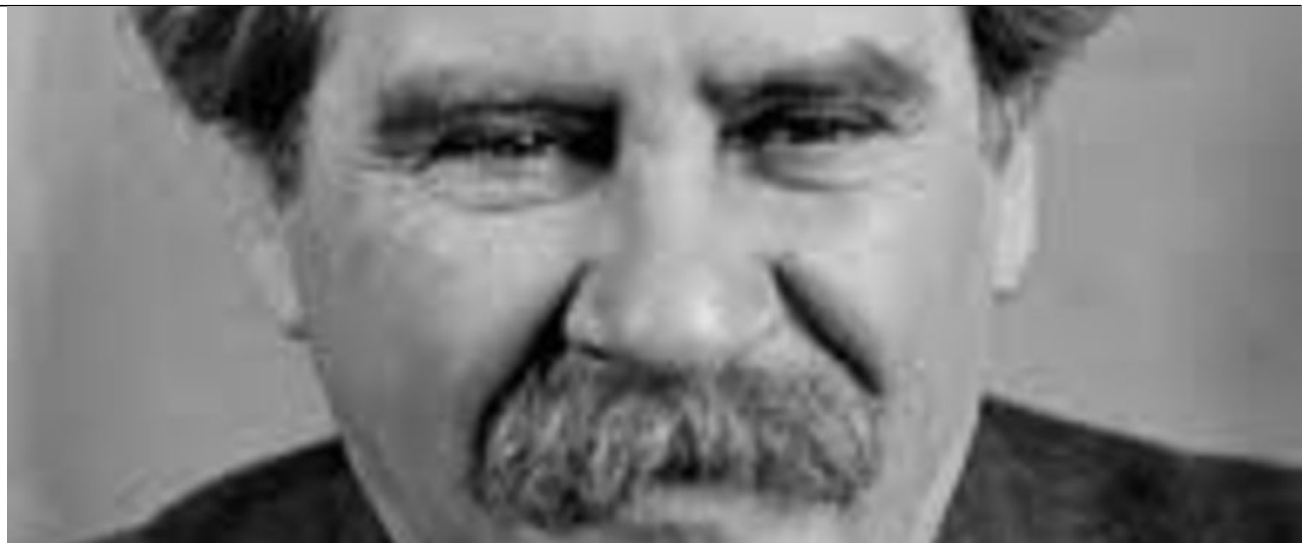

Móricz Zsigmond: Mors

2014 február 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Halálomat ujjaimmal takartam szemem el?l s füleimet bedugtam, hogy neszét se halljam: de a halál mosolyogva markolja meg szívemet. Életem boldog napjain táncolva kerültem a halált; dalolva kiáltám: köztörvény születni és meghalni: és jaj, igaz.

Apám halott, öcsém halott, két kis fiam halott, Bátyám halott, napam, ipam, süvem, sok, sok, sok rokonom, barátom, ellenem... Ady halott!... óh jaj, meghalt Ady... Boldog él? kezem, ha még szorításra kitárom holt ujjak fonódnak rám...

Az ember annyiszor hal meg, ahányszor társa kihal mell?le. Ahányszor átlépi a percet: önmagát. Ahányszor rákiált a Csönd... Haltál meg volna míg nem vártad a halált. Halj meg; míg élhetsz: életet, ami a nyavalyásnak oly hosszú, amily rövid a boldogoknak.

Halál! halál! halál! Nem értitek, milyen vidám e szó, és megráz a hideg: a leírt szó itt marad s én nem leszek. Pedig a körmöm fényesen csillog, fehér kis pöttyökkel tele s gy?r?m beleragadt kövérkés ujjamba és fodros, indás böt?ket vakargat a kapargató sárga plajbász a szép fehér papírra és kislányaim az éjszakában boldogan alusznak itt mellettem s Édesem alszik, oly édesen; és mostan nincs eszében, hogy kortesfogásból b?gnek: és hogy ez fáj nekem.

Tud err?l mindenr?l a tíz ujjam, hogy ily serényen jegyzi? és az apró sz?rök, kik barnán, alig láthatón berzenkednek a kezem hátán, ezt lesik? Mi lesz veletek ó ti s?r? ráncok, ha én meghalok!

Ne félj örökké a haláltól, mert aki mindig csak a haláltól retteg, azt is elveszti, amit élt. Bolondság mindig a haláltól

reszketni: elveszted az élet boldog érzését. Lásd én ugyan még sose féltem a haláltól, bár tudom, hogy a halál megszünteti sok millió kis sejtb?l összeállott testem sejtközösségi tudatát és millió apró sejtre bomlik föl ez a test... s ez a halál.

Vajon ez nem valami születés?

De én fogok-e tudni az új létezésr?l?

Tartsd észben, nem kell félni a halált: ha nem jó is az a halál: eltörüli az élet minden nyomorát. S nem is fél a haláltól, aki megtanulta utálni ezt az életet.

Csakhogy az egy nyomor vajon nem válik millióra?

És nem azért iszonyodom az egy haláltól, mert a millió nyomort rettegem itt tudattalan?

Én meghalok, te meghalsz... meg bizony! te is! meghalsz! te, aki olvasod!... ön asszonyom! szép kék szeme ki fog folyni és arca elrothad, haja, amit oly boldogan fésül, csomónként hull ki t?b?l, hogyha a koponyájáról lemállik a hús; fogai, amit úgy gondoz, sárgán vicsorognak és nem olvassa majd a Nyugatot és nem emlékszik rá, hogy hogy megrémült most itt velem. (Ugye: írásnak nézi és komolyra nem veszi: és így lesz.)

És látja, látja hogy iszonyodom! a szívem görcsösen gubbaszt, s ha fel-felriad a halál megsemmisülése: szédülök s ez a szédület semmihez se hasonlít: rémít?. És nem vigasztal, hogy ha én s te is: ? is meghal s talán elébb mint mi és hogy kacagni fogjuk, hogy mohó, falánk húsbálvány testét a férgek habzsolják fel, mikor mi még itt a fehér asztalnál sertéshúst eszünk: zsírban párolt káposztával...

Dehogy fogjuk kacagni: ujjainkkal takarjuk be szemünket és bedugjuk a fülünket, hogy ne halljuk a halált...

De a halál jön és vidáman megragadja szívünket és facsargatja s csak épp hogy élünk, élünk:
és boldogok leszünk, hogy élünk.

Ajánló